

[Alvilda Larsen.]

Den 16. april d. å. ophævede ministeren for byggeri og boligvæsen som bekendt indenrigsministeriets huslejeudvalg af 1946 med henvisning til, at udvalget ikke havde kunnet opnå enighed om en udligning af huslejeniveauerne i gamle og nye ejendomme. I januar måned havde ministeren opfordret udvalget til udover dette spørgsmål at overveje og eventuelt fremkomme med indstilling om forslag vedrørende en flytning af lejelovens 1939-grænse, ågerparagraffernes anvendelse i nybyggeriet og den fri opsigelsesret i fremlejemål, således at rigsdagen inden udgangen af maj måned kunne underkaste lejelovgivningen en gennemgribende revision. Men efter ophævelsen af huslejeudvalget nedsatte ministeren i stedet to embedsmandsudvalg til henholdsvis at behandle de foran omtalte spørgsmål om huslejudligning m. m. og foretage en teknisk-juridisk revision af lejeloven, idet ministeren dog samtidig oplyste, at embedsmændene ikke ville kunne få tid til at udarbejde de fornødne revisionsforslag inden udløbet af den gældende lov den 31. maj d. å.

Af hensyn til de mange medborgere, der er underkastet de vilkår, som den manglende lejerbeskyttelse byder dem, beklagede mit parti dengang meget stærkt det standpunkt, som ministeren for byggeri og boligvæsen indtog, og som et flertal her i tinget godkendte, da man udskød lejelovsrevisionen. For at give tinget lejlighed til at drøfte de mindstekrav, som lejerne med rette havde kunnet forvente gennemført pr. 31. maj, fremsatte mit parti den 29. april et lovforslag, der kom til 1. behandling sammen med regeringsforslaget den 13. maj, ved hvilken lejlighed ministeren for byggeri og boligvæsen udtalte — folketingets forhandlinger 1947—48, sp. 4390 —:

„...da jeg har stillet et forslag om forlængelse af samme lov, således at loven skulle have gyldighed til udgangen af indeværende år, og har givet udtryk for, at jeg ønsker, vi gennem et par hurtigt arbejdende embedsmandsudvalg skulle få frem til efteråret et forslag til en dybtgående revision af lejeloven, vil jeg henstille til forslagsstillerne, at de trækker det af dem stillede forslag tilbage.“

Med dette udtrykkelige løfte om en re-

vision til efteråret gennemførte ministeren og rigsdagsflertallet, at såvel leje- som boligvisningsloven forlængedes uændret til udgangen af december måned 1948, men da vi nu befinder os i den sidste uge af november, hvorefter rigsdagen kun har 3 arbejdsuger tilbage inden juleferien, og da tinget endnu ikke har fået forelagt den af ministeren for byggeri og boligvæsen bebudede dybtgående revision af lejeloven, har mit parti fundet tiden inde til påny at fremsætte vort forslag af 29. april 1948. De mange lejere, der nu i månedsvis har ventet på ministerens forslag, vil med interesse afvente, om ministeren atter vil opfordre mit parti til at trække sit forslag tilbage, og om det i så fald vil ske med den motivering, at ministeren om et helt eller halvt år har sin revision færdig.

Som tidligere berørt indeholder vort forslag til ændringer i lejeloven kun de mindstekrav, som lejerne må ønske gennemført, men som de til gengæld også kræver gennemført nu, fordi disse forslag — som det også fremhævedes fra anden side under folketingets forhandlinger i maj d. å. — har været diskuteret i årevis af myndigheder og kompetente forsamlinger og er modne nok til gennemførelse. Forslagets væsentligste indhold er, at forbudet mod opsigelse og lejeforhøjelse bliver forlænget i 1½ år, at 1939-grænsen fjernes, så at de ca. 60 000—70 000 lejligheder, der er opført efter 1939, inddrages under forbudet, at bestemmelserne om ågerleje får virkning for alt byggeri, at der indføres forbud mod frivillige overenskomster, at der sikres lejerne, at 7 pct. af lejen anvendes til indvendig vedligeholdelse, samt at de får indfyldelse på varmemåleres opsætning, på brændselsleveringerne og på ansættelsen af varmemestre. Vedrørende fremlejebestemmelserne stilles der forslag om, at den frie opsigelsesret, som rigsdagen indførte pr. 1. juni 1947, og som har vist sig at være fuldkommen virklingsløs, ophæves, at pensionatsvirksomhed inddrages under fremlejebestemmelserne, og at straffebestemmelserne for overtrædelse skærpes.

Iøvrigt skal jeg tillade mig at henvise til de fyldige bemærkninger, der ledsagede vort lovforslag af 29. april 1948. Dog må jeg vedrørende forslagens § 3 gøre opmærksom på, at den deri indeholdte hjemmel til at